

Predica de la Krefeld Duminică, 01 aprilie 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Amin. Este scris deja în Isaia că „*toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru*”. Și mulțumiri lui Dumnezeu că noi o putem vedea.

Astăzi vă spunem tuturor bun venit. Noi venim, desigur, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu – de aproape și de departe, din est și din vest, din sud și din nord. Și acest lucru mi-a amintit cu adevărat de Fapte 2, când, la întemeierea Bisericii, la turnarea Duhului Sfânt, au fost strânse 17 națiuni. Se poate citi – sunt enumerate după naționalități. Este scris în Fapte 2 de la v. 8: „*Cum dar îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, Mezi, Elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia...*”, și se continuă... Așa a fost la început. Și noi am repetat de multe ori că Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „*Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta*”. Și astfel, la sfârșitul vremii harului, Domnul Dumnezeu cheamă afară o Biserică, o Biserică – Mireasă din toate popoarele, limbile și neamurile.

Eu nu știu, și spun aceasta cu o inimă mulțumitoare, dacă există încă un loc în țara noastră, în Europa, unde frații și surorile să se adune din nordul îndepărtat, din Finlanda, Suedia, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Italia, Austria, Elveția, Belgia, Olanda, și din Africa, Asia. Dumnezeu are un scop legat de aceasta. Și eu nădăjduiesc că noi toți înțelegem că nu un om, ci Dumnezeu Își face lucrarea, și-și desăvârșește Biserica.

[fr. Frank transmite salutări din partea fraților – n.tr.]

Apoi noi am cântat o cântare, despre faptul că Domnul ar dori să aprindă focul... Dar înainte de a ne continua predicarea, aș dori să-l rog pe fratele nostru Hilton din Cape Town să vină și să se

roage cu noi. Noi dorim să fim corecți, și nu dorim să trecem cu vederea pe vreunul dintre frații care vin la noi. Din contră, noi dorim ca ei să știe că suntem legați cu ei, iar ei cu noi. Ieri l-am avut pe iubitul nostru frate din Ghana, și pe fratele din Montreal, iar astăzi îl rugăm pe fratele Hilton să ne aducă salutări, și să se roage cu noi.

[...urmează salutul fr. Hilton – n.tr.]

Deja ieri seară am relatat că Domnul a dăruit mult har în ultima călătorie misionară prin America Latină. Am călătorit în Mexico câteva sute de km cu mașina, ca să vizităm adunări și să aducem Cuvântul Domnului. De asemenea în Guatemala am călătorit distanțe [mari] prin văi și pe dealuri, pentru a duce Cuvântul sfânt și scump al lui Dumnezeu. De asemenea în El Salvador... noi privim în urmă, până la punctul culminant din Lima. Acolo avem programe... Omul care răspunde de program este în legătură cu echipa lui Billy Graham, dar de ceva vreme el citește cărțile noastre. În acea luni dimineața am avut un interviu, și el avea în mână cartea mea, „Marea Tragedie”, în limba spaniolă. Și a spus: „Frate Frank, noi te-am invitat ca să spui poporului nostru, națiunii noastre, ceea ce ți-a pus pe inimă Dumnezeu.” Iar la sfârșitul acestui interviu, bărbatul acesta a spus înaintea tuturor: „Frate Frank, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru viața ta.” Și a adăugat, „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru slujba ta.” Cu voia lui Dumnezeu, noi vom începe niște programe acolo, în limba engleză, pentru țara aceea și pentru țările vecine.

Știți cu toții că facem ceea ce facem pentru a răscumpăra vremea și pentru a predica mesajul divin, care merge ca ultima chemare în jurul pământului. Din acest context face parte și faptul că noi ne folosim de toate oportunitățile care există. Noi avem programe TV în Noua Zeelandă, în Sidney, Australia, în Ohio, USA, în Canada. Toată Canada, 12 mii de km, de la o coastă la cealaltă, poate fi acoperită acum. Avem programe în Uzbekistan, sau Kazahstan... Facem cu adevărat tot ce se poate pentru a duce mesajul dumnezeiesc la poporul lui Dumnezeu de pe întreg pământul. Îi mulțumesc lui Dumnezeu, și vă mulțumesc și vouă, cu

o inimă sinceră, pentru că El ne-a dat ambele: și ocaziile și mijlocele bănești, pentru ca noi să putem purta prețiosul mesaj. Și privim în urmă, la mulți ani în care Domnul Dumnezeu a binecuvântat. Și lucrurile cele mai bune urmează să vină. Lucrurile cele mai bune urmează să vină.

Ieri, frați și surori, ați auzit, de asemenea, că am fost copleșit când am auzit primele predici ale fratelui Branham. A fost o lucrare directă a Dumnezeului Atotputernic aici, pe acest pământ, o chemare directă, o trimitere directă, ca împlinire a Scripturii. Eu v-am arătat, de asemenea, și unii s-au minunat: pe acest mic aparat am toate cele 1159 de predici. Și după cum am auzit, unii n-au crezut că eu aș fi în stare să umblu cu tehnologia aceasta... Și-au pus întrebarea dacă fratele este în stare să umble cu un asemenea aparat. Nu vă faceți griji. Totul funcționează bine.

Cu aceasta vreau să leg și gândul că noi nu privim înapoi numai la ceea ce a făcut Dumnezeu, ci avem așteptări mari în ceea ce privește [lucrurile] pe care ni le-a făgăduit Dumnezeu, și ceea ce este deja în [procesul] de împlinire. Eu am spus că am fost atât de copleșit de ceea ce am auzit din anii 1948, de asemenea, 1947 și 1949. Puterea lui Dumnezeu în mântuire, vindecare, eliberare, s-a manifestat de mii de ori, și astfel atenția oamenilor a fost îndreptată spre ceea ce are Dumnezeu să ne spună.

M-am referit la Ioan 21, unde spune în ultimele versete, de la v. 24: *„Ucenicul acesta este cel ce adeverește aceste lucruri, și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată. Mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin.”* Este frumos. Domnul nostru este Același. El a rămas Același ieri, azi și în veci. Haideti să așteptăm totul din partea lui Dumnezeu.

Am auzit-o în introducere: noi suntem mlădițele viței. Mlădița are doar sarcina de a manifesta viața viței prin roade. Rода viței este, desigur, în mlădițe... acolo se manifestă. Iar Domnul nostru spune: *„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele”*. Atunci nu mai ești tu și eu, ci viața din Viță, care este manifestată în mlădițe. Deci,

haideți să ne predăm lui Dumnezeu: El o va împlini, prin harul Său.

Apoi, de asemenea, printr-un telefon mi-a fost dat un verset din Iosua 1.9: „*Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înpăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face* (sau: *oriunde vei merge – n.tr.*)”. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe sora aceasta scumpă, care a dat versetul acesta inimii mele. În Deut. 34.10 este scris: „*În Israel nu s-a mai ridicat profet ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față*”. Ceea ce a vorbit Domnul Dumnezeu, ceea ce a fost dat poporului Israel ca Lege și ca îndrumări, se găsea în chivotul legământului, iar acesta era pus pe umerii preoților. Și Dumnezeu, care a promis că poporul Său este condus într-o țară în care curge lapte și miere, El însuși se ocupa ca după ce o slujbă, și anume, după ce scoaterea afară s-a încheiat, slujba următoare să înceapă, pentru a intra înăuntru. La Dumnezeu totul este într-o rânduială, și El va face totul bine. El cunoaște sfârșitul înaintea începutului. El nu trebuie niciodată să ia o hotărâre între început și sfârșit: tot planul de mântuire al Dumnezeului nostru este deja prezis, este hotărât, este sigur: totul se petrece așa cum a spus-o El în Cuvântul Său.

Este așa de minunat că Dumnezeu este pe scaunul de domnie. Nu vrem să vorbim acum despre vremea sfârșitului. Dar, haideți să privim spre Israel, să privim în Orientul Mijlociu, să privim în jurul nostru, și o putem spune ca și Domnul nostru în Mat. 24, Marcu 13, și Luca 21 „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea* (sau: *răscumpărarea – n.tr.*) *voastră se apropie*”. Eu am spus-o în repetate rânduri, și rămâne în felul acesta: noi n-am ajuns doar în vremea sfârșitului, ci la sfârșitul vremii sfârșitului. Revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, s-a apropiat foarte mult.

Să citim acum un verset potrivit cu ultima cântare și cu cuvântul de introducere. Să citim din Apoc. 22. Avem aici două exprimări foarte deosebite. Apoc. 22 de la v. 10: „*Apoi mi-a zis: Să nu pecetluiești cuvintele profeției din cartea aceasta. Căci vremea este aproape*”. Apoi este descris ce va fi la sfârșit: unii vor fi mai

sfinți, iar ceilalți vor merge mai departe pe cărările proprii. În v. 12 spune: „*Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui*”. Apoi, „*Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul*”. Apoi se pune din nou accentul pe credincioși, pe noi: „*Ferice de cei ce își spală hainele (unele manuscrise spun: binecuvântați sunt cei care împlinesc poruncile Lui – n.tr.), ca să aibă drept la pomul vieții...*” Pomul vieții, care s-a aflat în grădina Eden – iar aici [este vorba] despre faptul că lor li se va da acces la Pomul vieții. Apoi, în v. 17, se vorbește despre setea care va fi astâmpărată „*Și Duhul și Mireasa zic: "Vino!"*”. Aici nu este folosit cuvântul „Biserică” ci „Mireasă”. Întotdeauna când citim epistolele apostolului Pavel, se vorbește despre Biserică, despre Hristos Capul Bisericii, despre Biserică - Trupul Domnului. Aici, chiar la sfârșit, vorbește Duhul, și numai aceia care aparțin Bisericii – Mirese primesc ceea ce spune Bisericii Duhul lui Dumnezeu, și ei o cred. Și lor li se adresează promisiunea „*Și cine aude, să zică: "Vino!" Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!*” – astăzi de asemenea. Cu toții cunoaștem istorisirea cu femeia de la fântână. Domnul i-a spus „*Dă-Mi să beau*”. Răspunsul Domnului nostru a fost „*oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică*”. Un izvor nu este o baltă cu apă de ploaie; nu, ci țâșnește. Fie ca Dumnezeu să dăruiască har astăzi, ca noi să venim la izvorul vieții, ca să poată să aibă loc o asemenea turnare a Duhului Sfânt, care să țâșnească în noi, cum a fost și în ziua Cincizecimii, când umplerea cu Duhul Sfânt a fost atât de puternică încât izvorul a țâșnit, și Duhul a putut să vorbească cum a vrut, și fiecare a fost inspirat ce să vorbească.

Deci, noi ne aflăm în ultima epocă a Bisericii, Laodicea, am ajuns în perioada când Mireasa este chemată afară, și este pregătită. Dați-mi voie să vă citesc, în această legătură, din Ioan 3, ca să vă arăt paralela slujbei lui Ioan Botezătorul. Aici, în Ioan 3 citim de la v. 28: „*Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui*”. Avem aici iarăși cuvântul

„trimis” – un om trimis de Dumnezeu, cu mesajul lui Dumnezeu la poporul lui Dumnezeu, ca să întoarcă inimile părinților Vechiului Testament la copiii Noului Testament: confirmat în Luca 1.16-17. Continuă: „*ci (doar) sunt trimis înaintea Lui*”. Da, noi am înțeles corect cuvântul „doar”. De cealaltă parte, cea mai mare slujbă, [prin care] vechiul și noul testament au fost aduse în legătură – Luca 16.16: „*Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește...*” Deci, a fost trecerea de la vechiul, la noul testament. Trecerea de la toate făgăduințele, la împlinirea lor.

Acum, fiți atenți, Pavel, în toate epistolele sale, n-a folosit niciodată cuvântul „Mireasă”. Pe vremea aceea nu era încă timpul [s-o facă]. Ascultați acum versetul următor: v. 29: „*Cine are mireasă, este mire...*” Aici încă nu este vorba despre Biserică, ci despre Mireasă. El era premergătorul, prietenul Mirelui. Avea sarcina să pregătească calea Mirelui, să-și împlinească slujba pentru ca Mireasa și Mirele să se întâlnească. Citesc v. 29: „*Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez*”. Ce profunzime este în asemenea cuvinte! Cel ce pregătea calea, premergătorul, Mireasa și Mirele sunt aduși împreună. Apoi urmează v. 33: „*Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul*”. O mărturie trebuie primită, noi înșine confirmând astfel că Dumnezeu spune adevărul, [El] care a dat o promisiune și apoi a împlinit-o. Aceasta este pecetea (o adevărire) – așa am citit aici. Mai citesc odată: „*Cine primește mărturia Lui, adeverește [confirmă] prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul*” – că El Și-a împlinit promisiunea, că a Și-a trimis premergătorul. Slujba a fost îndeplinită, prietenul Mirelui a auzit glasul Mirelui, iar Mireasa a auzit mesajul.

Se continuă în v. 34: „*Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu...*”. El nu tâlcuiește, ci trebuie să vestească Cuvântul original. Apoi, „*...pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul, și a dat*

toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede (sau: nu ascultă de – n.tr.) în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

Frați și surori, scumpi prieteni, credința aparține ascultării, iar ascultarea aparține credinței. Cine crede în Fiul are viață veșnică dată de Dumnezeu, dar cel ce rămâne neascultător, rămâne despărțit de Dumnezeu. Neascultarea este din grădina Edenului: necredință, neascultare, călcare de lege, și căderea a fost acolo, omenirea a fost despărțită de Dumnezeu. Deci, să punem la inimă ceea ce spune Dumnezeu aici.

Acum, în legătură cu cântarea pe care am cântat-o, aș dori să citesc ceva din sfânta Scriptură. Melodia cântării îmi era cunoscută, cuvintele însă, nu. „Aprinde-Ți focul Tău, Doamne, în inima mea.” Să citim din Luca 12 de la v. 49. „*Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce vreau decât să fie aprins chiar acum!*” Aprinderea unui foc... Desigur, Ioan Botezătorul a predicat în Mat. 3: „*Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.*” Iar în ziua Cincizecimii, celor 120 li s-au arătat niște limbi ca de foc, și Duhul Sfânt s-a așezat peste fiecare din ei. Odată cu trăirea aceasta, vine o despărțire care poate să treacă prin toată familia. Unii primesc, alții resping. Unii cred și sunt ascultători, se supun lui Dumnezeu și Cuvântului Său, iar ceilalți resping și merg mai departe pe căile lor.

Vă rog, ascultați următoarele versete: de la v. 50: „*Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească!*” [sau: ... *cât de îngrijorat sunt până să fie îndeplinit – n.tr.]. V. 51: „*Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare*”. Da... Am putea spune: „Doamne, la nașterea Ta în Betleem s-a strigat „*pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui*””. Nu este vorba despre o pace generală, ci despre cel ce a găsit pace cu Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru, acela trăiește această pace, și devine un copil al păcii. Toți ceilalți se răzvrătesc împotriva Domnului, și, de*

asemenea, împotriva noastră. Dintr-o dată noi nu mai suntem înțeleși. Până atunci totul a fost bine, dar în clipa când ne punem conștient de partea Domnului, și credem Cuvântul Său, și promisiunile Sale, primindu-le, atunci poate să aibă loc o despărțire.

Versetul următor, 52, „*Căci, de acum înainte, din cinci, care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinați împotriva a doi, și doi împotriva a trei. Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii, și nora împotriva soacrei*”. Da... Așa se poate întâmpla. Se mai poate întâmpla [însă] și: „*vei fi mântuit tu și casa ta*”. Depinde dacă întreaga casă primește harul și mântuirea lui Dumnezeu, sau, dacă unii primesc și ceilalți resping. Deja în prima predică di ziua Cincizecimii, în Fapte 2.41 spune: „*Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați*”. Cei ce n-au primit, n-au fost botezați. Ascultarea a fost legată de credință... Predicarea cere o decizie: nimeni nu poate să rămână neutru, când aude predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Urmează o decizie... Dumnezeu să dăruiască har, ca să fie decizia corectă înaintea lui Dumnezeu. Noi am cântat „*Aprinde-Ți focul Tău în inima mea*”. Da... Și Domnul spune „*Eu am venit să arunc un foc pe pământ*”. Iar rezultatul unui foc aprins este o linie de despărțire între cei ce cred, și cei ce nu cred. Unii nu-i mai înțeleg pe ceilalți. Cei mai mulți dintre noi au trăit acest lucru. Și Îi mulțumim lui Dumnezeu că dăruiește har ca noi să credem cum zice Scriptura, și restul îl lăsăm Domnului.

Mai sunt niște gânduri importante pe care trebuie să le exprimăm. În sfânta scriptură găsim scris despre toate darurile Duhului, despre toate slujbele, avem informații despre toate: despre Dumnezeire, despre botez, ș.a.m.d. Dacă dorim să vorbim despre Dumnezeire, ceea ce nu vom face astăzi... dar haideti să ascultăm două versete din Scriptură: Rom. 3.30: „*deoarece Dumnezeu este unul singur*”. Deci, din singurul și unicul Dumnezeu, nu se poate face un Dumnezeu triunic. Acest lucru pur și simplu nu este permis. Nu există vreun om pe pământ care să aibă dreptul să schimbe un singur cuvânt al lui Dumnezeu. Noi credem în singurul Dumnezeu Atotputernic adevărat, care s-a descoperit pentru mântuirea noastră

ca Tată în ceruri, în Fiul Său zămislit, Domnul nostru, pe pământ, și în noi, prin Duhul Sfânt, ca să-Și realizeze planul de mântuire, și nu numai să dăruiască lucrarea Sa de răscumpărare, ci s-o și încheie până în ziua revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

În epistola către galateni, unde Pavel este foarte direct cu toți cei ce deviaseră de la adevăr, care predicau altă evanghelie, alt Hristos, [el spune] în cap. 3.20: „*Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur*”. Nu este aceasta tema noastră astăzi; numai ca să știți că Cuvântul lui Dumnezeu o spune, și nu un frate din SUA sau Germania, ci Dumnezeu Atotputernic ne-a lăsat Cuvântul Său, ca un îndrumar pentru viață, credință și doctrină. Iar noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, trebuie să rămânem în granițele Cuvântului, și trebuie să rămânem în acesta.

Vă citesc acum ceea ce Domnul Dumnezeu a osândit deja pe vremea când apostolii erau pe pământ, și cum a fost descrisă starea bisericilor în Apocalipsa 2 și 3. Citesc aceste lucruri având în vedere că noi, în acest loc, nu putem tolera ceea ce este nebiblic. Noi trebuie să spunem lucrurilor pe nume. Nu este vorba numai ca noi să predicăm Cuvântul, ci [de asemenea] trebuie arătat ceea ce nu este biblic. Dumnezeu a obiectat că în două biserici din vremea aceea nu s-a făcut acest lucru, și noi nu vrem să fim acuzați de lucrul acesta. Apoc. 2.17 – mesajul adresat Bisericii din Pergam. Citesc v. 17: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul*”. Însă înaintea v. 17 este scris v. 14: „*Dar am ceva [câteva lucruri – n.tr.] împotriva ta*”. Acum nu se mai vorbește bisericii, ci îngerului, mesagerului căruia i-a fost adresat Cuvântul, i se vorbește. „*Dar am ceva [câteva lucruri – n.tr.] împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie.*” Apoi, de asemenea, învățătura nicolaïților: „*Am împotriva ta, tu, care porți mesajul meu, care primești Cuvântul meu, și care trebuie să-l dai bisericii: tu ai permis, ai tolerat acest lucru, și asta am împotriva ta. Ai niște oameni pe care-i tolerezi, care țin*

învățătura lui Balaam și învățătura nicolaiților – asta am împotriva ta.” Aceste lucruri nu sunt scrise numai spre a-i arăta acestui mesager al lui Dumnezeu ce a neglijat el, ci este scris [și] pentru mine, pentru noi, ca noi să nu neglijăm nimic, ca să nu fim acuzați de ceva.

Ca om, eu am niște lucruri pe care regret că nu le-am făcut bine. Dar când este vorba despre predicarea Cuvântului, atunci trebuie [să se facă] corect. Trebuie să fie limpede ca cristalul, și ceea ce este spus trebuie să fie Cuvântul sfânt lui Dumnezeu, și trebuie să fie în concordanță cu tot ce este scris în sfânta Scriptură.

Închipuiți-vă: un mesager al lui Dumnezeu... În v. 12 spune: „*Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri: Știi unde locuiești...*” Domnul știe totul, desigur... Apoi urmează mustrarea: „*Dar am ceva împotriva ta*”. Frați și surori, acest cuvânt m-a atins. Eu nu vreau ca Domnul să aibă ceva împotriva mea... [nu vreau] să fi neglijat ceva, sau să fi căutat la fața cuiva, sau să fi cruțat vreo situație, ci Cuvântul lui Dumnezeu să fie predicat liber, spre a sluji, spre a ajuta... nu spre a muștra, ci spre a întinde mâna și a ajuta.

Aceeași mustrare este și pentru următorul înger al bisericii, din Tiatira, după cum este scris în v. 18. Apoi citim în Apoc. 2.20: „*Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care își zice profetesă, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie [să săvârșească fapte de adulter – n. tr.], și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor*”. Omul lui Dumnezeu a neglijat să pună capăt acestei probleme. La fel am făcut și eu: am neglijat să pun capăt acestui lucru, și cea mai mare mustrare pe care mi-a dat-o Dumnezeu în întreaga mea viață, a fost în 16 iunie 1979, pentru că am tolerat niște lucruri. Dar nădăjduiesc că lucrurile încă se mai pot repara. Încă mai este vremea harului – o știm cu toții.

Dar citesc din nou acest verset – Apoc. 2.20: „*Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care își zice profetesă, să învețe și să amăgească*”... Știm cu toții că Dumnezeu a pus în Biserică doar apostoli, nu apostolițe, doar profeți, nu profetese, numai păstori, nu păstorite, numai evangheliști, nu

evangeliste. Cu toții știm acest lucru, și cu toate acestea... cu toate acestea... Domnul Dumnezeu să mă ierte, să fie îndurător, să ne ajute să ieșim din aceasta – aproape era să zic să ieșim afară din acest impas. Domnul cel credincios să ierte tot trecutul, și noi să-l putem uita, ca să putem face un început nou, prin harul lui Dumnezeu.

Dar voi vă puteți pune în locul meu... Eu sunt în armonie cu fiecare Cuvânt: nu vă este adresat numai vouă, îmi este adresat întotdeauna și mie. Dar când Dumnezeu vorbește în mod direct unuia dintre robii Lui, în Cuvântul Său, și spune „Am împotriva ta că ai neglijat să pui capăt lucrului respectiv. N-ai luat-o în serios.” Și apoi la fel, următorului mesager, în următoare epocă a bisericii: „Am împotriva ta...” Pentru un mesager al lui Dumnezeu este întotdeauna mai ușor să predice bisericii lucrurile pe care aceasta nu le face corect, dar când un cuvânt mi se adresează mie atât de direct... Pe vremea aceea [se adresa] mesagerilor lui Dumnezeu. Apoi, desigur, vă puteți închipui ce se petrece în mine. Eu i-am dedicat Domnului viața mea, și i-am spus că voi fi credincios chemării mele până la sfârșit, până voi ajunge de la credință la vedere. Dar acestea sunt eșecuri din anii 1976-79, pe care eu nu le mai pot repara. Însă Dumnezeu o poate face. Și a sosit momentul... eu mă aplec înaintea lui Dumnezeu și înaintea Bisericii, și-L rog pe Domnul Dumnezeu să ne dea ochi unși, inimi smerite, ca să așezăm totul corect. Uneori Dumnezeu permite niște lucruri, astfel ca acestea să nu se mai poată repeta în ultima fază, când Dumnezeu Își va face marea Sa lucrare în Biserica Sa.

Eu nu sunt sfătuitoarea secret al lui Dumnezeu. Știu doar că Domnul Dumnezeu nu vine prea târziu, ci totul trece pe la El, și la momentul potrivit El se va ocupa de toate. Noi stăm la dispoziția Domnului și credem că El va face totul bine.

Acum pe scurt, câteva gânduri din Corinteni, și din Timotei. Știm cu toții că Pavel, deja de atunci a trebuit să se ocupe de frați care prezentau alte doctrine. Aici, în 1 Cor. 1 citim în v. 1: „*Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu...*” În v. 17 citim: „*De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să*

propovăduiesc Evanghelia”. Intenționat am citit acest verset, ca să vă arăt că o întreagă denominație formată în vremea lui J. Wesley se referă la acesta, „*De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia*” și respinge orice fel de botez, din cauza unei neînțelegeri a unei afirmații a lui Pavel. Desigur că Pavel nu s-a ocupat [acolo] de subiectul botezului, ci el a vrut să clarifice în ce consta sarcina sa principală. De botezat puteau să boteze și alții – Filip putea s-o facă, și alții. Sarcina lui Pavel era aceea de a predica evanghelia veșnică, de a prezenta doctrinele, rânduiala în Biserică – a avut sarcina de a spune Bisericii tot ce i-a poruncit Dumnezeu, dar nu să meargă din cetate în cetate ca să boteze. Pentru acest lucru erau acolo [alți] frați. Însă un asemenea verset este răstălmăcit spre a spune că nu mai este nevoie de botez. Și în aceasta constă necazul. Cu aceasta doresc să subliniez din nou cât este de periculos să se ia un singur verset și să se facă referire la acesta, făcând din el ceea ce se potrivește în concepția oamenilor. Vă rog să nu faceți niciodată așa ceva: să nu luați niciodată un singur verset.

Dacă este vorba despre botez, atunci mergeți la Marcu 16... Cu Matei 28 mergeți la Fapte 2, 8, 10 – mergeți la toate versetele, ca să aveți o privire de ansamblu despre ce înseamnă botezul, ca să știți după aceea că este necesar, că este biblic, și că toți cei ce primesc Cuvântul lui Dumnezeu trebuie botezați.

Gândiți-vă numai: o denominație întreagă trece pe lângă toate celelalte versete care vorbesc despre botez, spunând „Hm... Pavel a spus”.

O altă problema era că unii pretindeau că nu există înviere. 1 Cor. 15.12 – [ei] pretindeau că nu este înviere. Ce aveau de spus acești oameni? De fapt ei n-aveau nimic de spus. Ei de fapt bodogăneau cuvinte goale. 1 Cor. 15.12: „*Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morților?*” Deci, „unii dintre voi” – nu cineva din afară. El scrie bisericii: „*cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morților?*”

Apoi, și la acest e-mail am răspuns: există o denominație întreagă unde cei vii sunt botezați pentru cei morți. Și ei se referă la

1 Cor. 15 de la v. 29: „*Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu învie morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?*” Aceasta era o diagnoză: Pavel i-a provocat: ce sens ar avea [să se mai boteze pentru morți, dacă aceștia nu învie]? Desigur, aceea nu era o recomandare. Însă, este o neînțelegere.

Am răspuns foarte telegrafic acestui e-mail. O întreagă denominație ia acest verset și ei sunt botezați pentru cei morți, din cauză că aici s-a făcut o remarcă, și anume că pe vremea aceea exista ceva de felul acesta. Lor nu le pasă de toate celelalte versete, ci se bazează pe un singur verset, [și acela] răstălmăcit.

Frați și surori, dacă uneori noi trebuie să atingem probleme de doctrină în acest loc, atunci sigur că n-o facem numai pentru noi, cei de aici, ci datorită problemelor mondiale, spre a arăta că este necesar ca lucrurile să se clarifice. Altfel nu se poate. Noi nu putem să tolerăm pur și simplu, lucrurile nebiblice. De asemenea, putem citi în 2 Tim. 2 că și Pavel a trebuit să se ocupe de lucruri care se petreceau în vremea aceea, și anume, cum că învierea morților deja ar fi avut loc.

2 Tim. 2.17-18: „*Și cuvântul lor va roade ca cangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit [a și trecut – n.tr.] învierea, și răstoarnă credința unora*”. Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat numai pe vremea aceea, probabil că eu n-ar mai fi trebuit să citesc acest verset. Dar mi s-a întâmplat mie, în Virginia, în SUA: un frate care chiar l-a ascultat personal pe fratele Branham, a pretins dintr-o dată că învierea a și trecut. Și când l-am întrebat cum s-a petrecut, el mi-a răspuns că mormintele erau denominațiile moarte iar noi am ieșit din aceste morminte și suntem înviați. Nu pot să spun mai multe aici. La momentul oportun doar i-am spus: „Te rog du-mă înapoi la aeroport”. Există cu adevărat niște duhuri care au ieșit ca să provoace confuzie și să dea naștere unor doctrine nebiblice.

De aceea, sarcina noastră este dublă: predicarea adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu, a adevăratei învățături, dar noi nu putem să tolerăm ceea ce nu este biblic, ca să nu fim acuzați - „am ceva împotriva ta, și trebuie să te acuz căci tu ai tolerat asemenea lucruri

în mijlocul vostru”.

În Biserica Dumnezeului Celui viu, în Biserica chemată afară, nu mai are voie să existe nimic în neconcordanță cu Cuvântul și voia lui Dumnezeu. Și trebuie spus, ca în Faptele Apostolilor, cap. 15: *„Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele profeților”*. Trebuie să fie corect. Dumnezeu este adevărat, Cuvântul Său este adevărat, și Duhul Sfânt conduce în tot adevărul.

Aici, în 2 Tim. 3 vedem o descriere care ne doare, oameni ca Iane și Iambre care s-au împotrivit adevărului, oameni cu mintea coruptă – așa este scris în v. 7-8. Însă mai înainte, și noi am privit deja lucrul acesta, Pavel a scris în ultimul verset din 2 Tim. 2: *„și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia”*. Apoi el spune cine sunt acești oameni, ce învață ei, și că au fost prinși de dușman într-o cursă. De aceea Pavel a scris în 2 Tim. 3.10: *„Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea...”* Acest lucru dorim să-l facem și noi, să urmăm exemplul pe care-l avem în sfânta Scriptură.

Apoi, în 2 Tim. 3.13 scrie: *„Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși [înșelând și fiind înșelați – n.tr.]”*. Acest lucru rămâne așa până la sfârșit. Apoi urmează îndemnul pentru robul lui Dumnezeu. *„Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de care ești deplin incredințat...”* A devenit Cuvântul lui Dumnezeu ceva sigur pentru voi? Vă odihniți voi în Cuvântul lui Dumnezeu? Vă odihniți voi în voia lui Dumnezeu? Voi doar ați ascultat și ați urmărit, sau s-a petrecut și cu voi?

Frați și surori, timpul este serios, căci tuturor celor ce nu cred Cuvântul în original, și care nu țin strâns de acesta, lor dușmanul le va da, într-un fel sau altul, răstălmăcirile lui. După cum am amintit ieri, 1 Cor. 7.10-11: lucrurile sunt sucite spre a se potrivi cuiva. Nu este corect așa. Noi trebuie să trecem testul Cuvântului. Cuvântul este autoritatea finală, este absolutul, pe care ni l-a dat Dumnezeu.

Citim acum versetul despre temelie: 2 Tim. 2.19: *„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”; și: „Oricine rostește Numele Domnului [sau: lui Hristos – n.tr.], să se depărteze de fărădelege!”* În ciuda tuturor înșelăciunilor, a tuturor învățăturilor false, în ciuda a ceea ce fac ei, totuși, temelia lui Dumnezeu stă neclintită – temelia pusă de Dumnezeu stă neclintită, având pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui. Și ai Lui sunt zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor. În 1 Tim. 3.15 se spune despre Biserică: *„Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelia adevărului”*. Biserica este stâlpul, ea susține, și este temelia adevărului. Domnul nostru spune: *„voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui”*.

Frați și surori, multe versete s-ar putea citi și ar putea fi incluse în cercetarea noastră. Haideți să facem un rezumat. Dumnezeu ne-a dat harul... Din nou exemplul din Ioan 15: *„Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele”*. Noi am ieșit din El; la fel cum în domeniul natural toți fiii și fiicele provin din tată, la fel și noi suntem zămislți din Dumnezeu, născuți din nou la o nădejde vie. Prin harul Său, noi avem viața dumnezeiască, firea dumnezeiască, suntem născuți din nou la o nădejde vie prin puterea învierii lui Isus Hristos din morți.

Apoi, pentru noi este valabil ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. Eu cred că a sosit ceasul în care trebuie să închidem ușa tuturor lucrurilor ce nu sunt în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cum a scris Pavel: dacă vine cineva – 2 Cor. 11 - *„dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, ... oh, cum îl îngăduiți de bine!”* Nu! Noi nu-l îngăduim: nu și iarăși nu. Noi nu acceptăm lucrul acesta. Aici este predicat Isus Hristos ca Domn, ca Răscumpărător, ca Miel al lui Dumnezeu, ca Cel dintâi și Cel din urmă, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine. Aici este loc numai pentru Dumnezeu, pentru Cuvântul lui Dumnezeu, și Biserica Domnului are un drept la aceasta, și anume să asculte Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu

limpede ca cristalul, în [forma] originală. Toți ceilalți pot să meargă pe căile lor: locul acesta este închinat lui Dumnezeu.

Noi așteptăm ca Domnul să-Și confirme Cuvântul Său. Noi n-am predicat nici o răstălmăcire. Noi am predicat Cuvântul. Câți pot să creadă că Domnul își va împlini și ultimele promisiuni? El le va împlini; tot ceea ce a promis Dumnezeu este DA și AMIN, iar credința noastră este ancorată în promisiunile lui Dumnezeu. Aici nu este permisă nici o învățătură, dacă nu este învățătura lui Isus Hristos, învățătura apostolilor. Numai și iarăși numai SOLA SCRIPTURA – NUMAI SFÂNTA SCRIPTURĂ.

Binecuvântat și lăudat să fie Domnul. Voi cunoașteți afirmația mea: cine este corect în inimă, înțelege totul corect.

[Vreau să] mă refer acum la afirmația de ieri seară, și anume, când fratele Branham întreba: „crezi tu că eu stau aici din însărcinarea lui Dumnezeu?” Fiți cinstiți acum: adevărata credință poate să existe numai acolo unde cineva are o convingere interioară că *aici* se împlinește Cuvântul lui Dumnezeu, că *aici* este prezent Dumnezeu, *aici* nu este o lucrare religioasă, nu este un cadru frumos, aici nu este prezentat un carismatic, ci aici Domnul Își zidește Biserica Lui, și porțile locuinței morților nu o vor birui.

Nu trebuie să-mi dau iarăși mărturia mea aici. Vă este binecunoscută tuturor. Eu, fratele Frank, am auzit glasul pătrunzător al Domnului în 2 aprilie 1962. Nu susțin că aș fi deosebit, susțin doar că a primit o însărcinare directă din partea Domnului Însuși, să merg din oraș în oraș, ca să predic Cuvântul Său. Și de aceea, eu nu pot suporta nici o răstălmăcire: le disprețuiesc, nu le suport, indiferent din partea cui ar veni. Pentru că Biserica Domnului va fi o Mireasă – Cuvânt, născută din sămânța Cuvântului.

Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze, să fie cu noi, să-Și înalțe Fața Sa peste noi și să ne dea pacea Lui, binecuvântarea Lui, și să-Și descopere puterea și slava, și să dea tuturor, fără excepție, descoperire prin Duhul Său Sfânt, de asemenea și celor adăugați de curând, ca noi toți să ajungem la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Facă-se voia Sa pe pământ, precum în ceruri. Fie ca Cuvântul Său să nu se întoarcă gol, ci să împlinească până la

marginile pământului scopul pentru care a fost trimis. Dacă este mesajul care premerge a doua venire a lui Hristos, atunci acum are loc chemarea afară și pregătirea Bisericii Mirese. Dumnezeuului nostru să-I fie aduse mulțumiri căci putem să avem parte de aceasta. Numele Său să fie înălțat.

Toți cei ce doresc să fie botezați, chiar după adunare se va face botezul. Noi credem că toți cei ce doriți să fiți botezați credeți acum că L-ați primit pe Isus Hristos ca Mântuitor personal al vostru, că ați trăit iertarea păcatelor, că ați aflat pacea cu Dumnezeu, și astfel faceți legământul unui cuget curat, prin botez, ca să fiți îngropați împreună cu El în moartea Lui, și apoi să înviați cu El la o viață nouă.

Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, și să fie cu noi. Amin. Ne ridicăm și cântăm numai cântarea „Așa cum sunt”, apoi ne vom ruga împreună și vom încheia prima parte a acestei adunări. [...]

Ridicați mâna, dacă există o cerere pentru rugăciune. Fratelui nostru din Hamburg doresc să-i spun că dacă are din nou dorința să se facă rugăciune pentru el, poate să rămână la urmă, și ne vom ruga iarăși pentru el, îl vom unge cu ulei, cum spune Cuvântul lui Dumnezeu. Dar pe ceilalți vă rog să nu veniți în față. Cei ce au o dorință, vă rog ridicați mâna. Pretutindeni sunt cereri de rugăciune...

Credincios Domn și Dumnezeu, privim spre Tronul harului. Doamne scump, îmi aplec genunchii înaintea Ta și înaintea întregii Biserici, căci nu am luat seama la ce se petrecea... Doamne iubit mă rog ca Tu să repari lucrurile, să repari toată paguba, și toți cei ce au pășit în cursa dușmanului într-un fel sau altul, să-și trăiască eliberarea, prin harul Tău. Îți mulțumesc că mi-ai vorbit, că ne-ai vorbit tuturor, și noi toți ne smerim, sub mâna Ta puternică, și Te rog să faci după voia Ta cu noi toți, în toată lumea. Binecuvântează-Ți poporul, din toate națiunile, și desăvârșește-Ți lucrarea. Îți mulțumesc că putem avea parte în aceasta, în ceea ce lucrezi Tu acum. Tu nu vei fi supărat în veci; Tu vei fi îndurător: lasă ca îndurarea Ta să se descopere astăzi. Fii-ne îndurător tuturor.

Proslăvește-Ți Numele Tău, confirmă-Ți Cuvântul Tău.
Binecuvântat și lăudat să fii, Doamne, acum și în veci. Aleluia.

Și tot poporul să spună AMIN. Puteți lua loc. Acum îi rugăm
pe cântăreți să vină în față, și transmisiunea să se încheie.
Mulțumesc.